Oikeustapauskokoelma

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (kolmas jaosto)

10 päivänä kesäkuuta 2021 *

Ennakkoratkaisupyyntö – Rajavalvonta, turvapaikka ja maahanmuutto – Turvapaikkapolitiikka – Kansainvälisen suojelun myöntämistä tai poistamista koskevat yhteiset menettelyt – Direktiivi 2013/32/EU – 40 artiklan 2 kohta – Myöhempi hakemus – Uudet seikat tai perusteet – Käsite – Asiakirjat, joiden aitoutta ei voida vahvistaa tai joiden lähdettä ei voida objektiivisesti todentaa – Direktiivi 2011/95/EU – 4 artiklan 1 ja 2 kohta – Näytön arviointi – Asianomaisen jäsenvaltion yhteistyövelvoite

Asiassa C-921/19,

jossa on kyse SEUT 267 artiklaan perustuvasta ennakkoratkaisupyynnöstä, jonka rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch (Haagin alioikeus, 's-Hertogenboschin istuntopaikka, Alankomaat) on esittänyt 16.12.2019 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut unionin tuomioistuimeen samana päivänä, saadakseen ennakkoratkaisun asiassa

LH

vastaan

Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (kolmas jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja A. Prechal sekä tuomarit N. Wahl, F. Biltgen, L. S. Rossi (esittelevä tuomari) ja J. Passer,

julkisasiamies: G. Hogan,

kirjaaja: A. Calot Escobar,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä esitetyn,

ottaen huomioon huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

– LH, edustajanaan I. M. van Kuilenburg, advocaat,

– Alankomaiden hallitus, asiamiehinään M. K. Bulterman ja H. S. Gijzen,

– Euroopan komissio, asiamiehinään G. Wils, J. Tomkin ja M. Condou-Durande,

* Oikeudenkäyntikieli: hollanti.

kuultuaan julkisasiamiehen 11.2.2021 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Ennakkoratkaisupyyntö koskee kansainvälisen suojelun myöntämistä tai poistamista koskevista yhteisistä menettelyistä 26.6.2013 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2013/32/EU (EUVL 2013, L 180, s. 60) 40 artiklan 2 kohdan, luettuna yhdessä vaatimuksista kolmansien maiden kansalaisten ja kansalaisuudettomien henkilöiden määrittelemiseksi kansainvälistä suojelua saaviksi henkilöiksi, pakolaisten ja henkilöiden, jotka voivat saada toissijaista suojelua, yhdenmukaiselle asemalle sekä myönnetyn suojelun sisällölle 13.12.2011 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2011/95/EU (EUVL 2011, L 337, s. 9) 4 artiklan 2 kohdan ja Euroopan perusoikeuskirjan (jäljempänä perusoikeuskirja) 47 ja 52 artiklan kanssa, tulkintaa.

2 Tämä pyyntö on esitetty asiassa, jossa asianosaisina ovat LH ja Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (oikeus- ja turvallisuusasioista vastaava valtiosihteeri, Alankomaat; jäljempänä valtiosihteeri) ja jossa on kyse siitä, että viimeksi mainittu hylkäsi LH:n tekemän kansainvälistä suojelua koskevan myöhemmän hakemuksen.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Unionin oikeus

Direktiivi 2011/95

3 Direktiivin 2011/95 4 artiklassa, jonka otsikko on ”Tosiseikkojen ja olosuhteiden arviointi”, säädetään seuraavaa:

”1. Jäsenvaltiot voivat katsoa, että hakija on velvollinen esittämään mahdollisimman pian kaikki kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen perusteiksi tarvittavat seikat. Jäsenvaltio on velvollinen yhteistyössä hakijan kanssa arvioimaan kaikki hakemukseen liittyvät olennaiset seikat.

2. Edellä 1 kohdassa tarkoitetut seikat koostuvat hakijan lausumista sekä hakijan saatavissa olevista asiakirjoista, jotka koskevat hänen ikäänsä, taustaansa, myös asiaankuuluvien omaisten taustaa, henkilöllisyyttään, kansalaisuuttaan tai kansalaisuuksiaan, aikaisempaa tai aikaisempia asuinmaitaan ja -paikkojaan, aikaisempia turvapaikkahakemuksia, matkareittiään, matkustusasiakirjojaan sekä kansainvälisen suojelun hakemisen syitä.

3. Kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen arviointi on suoritettava tapauskohtaisesti, ja se käsittää:

– –

b) hakijan esittämät asiaan vaikuttavat lausumat ja asiakirjat, mukaan luettuina tiedot siitä, onko hakija joutunut tai voiko hän joutua vainotuksi tai kärsimään vakavaa haittaa;

– –

5. Vaikka jäsenvaltiot soveltavat periaatetta, jonka mukaan hakijan velvollisuutena on esittää kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen perusteluiksi tarvittavat seikat, ja vaikka joidenkin hakijan lausumien seikkojen tueksi ei olisi esitetty asiakirjoja tai muita todisteita, näitä seikkoja ei tarvitse todentaa, jos seuraavat edellytykset täyttyvät:

a) hakija on todella yrittänyt esittää näyttöä hakemuksensa tueksi;

b) kaikki hakijan saatavissa olevat olennaiset seikat on esitetty ja muiden asiaan vaikuttavien seikkojen puuttumisesta on annettu tyydyttävä selitys;

c) hakijan lausumia pidetään johdonmukaisina ja uskottavina eivätkä ne ole ristiriidassa hänen tapaukseensa liittyvien saatavilla olevien tapauskohtaisten ja yleisten tietojen kanssa;

d) hakija on tehnyt kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksensa heti kun mahdollista, jollei hakija voi esittää uskottavia syitä sille, miksei hän ole toiminut näin; ja

e) hakija on todettu yleisesti uskottavaksi.”

4 Kyseisen direktiivin 14 artiklan 3 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Jäsenvaltioiden on peruutettava, lakkautettava tai jätettävä uusimatta kolmannen maan kansalaisen tai kansalaisuudettoman henkilön pakolaisasema, jos asianomainen jäsenvaltio saa pakolaisaseman myöntämisen jälkeen selville, että

– –

b) hänen vääristelemänsä tai salaamansa seikat, mukaan lukien väärien asiakirjojen toimittaminen, olivat ratkaisevia pakolaisaseman myöntämisen kannalta.”

Direktiivi 2013/32

5 Direktiivin 2013/32 johdanto-osan 3, 18, 25 ja 36 perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

”(3) Eurooppa-neuvosto päätti Tampereella 15 ja 16 päivänä lokakuuta 1999 pitämässään erityiskokouksessa asettaa tavoitteeksi yhteisen eurooppalaisen turvapaikkajärjestelmän, joka perustuu 28 päivänä heinäkuuta 1951 tehdyn, pakolaisten oikeusasemaa koskevan Geneven yleissopimuksen [Yhdistyneiden Kansakuntien sopimuskokoelma, nide 189, s. 150, nro 2545 (1954)], sellaisena kuin se on muutettuna 31 päivänä tammikuuta 1967 tehdyllä New Yorkin pöytäkirjalla, jäljempänä ’Geneven yleissopimus’, täysimääräiseen ja kokonaisvaltaiseen soveltamiseen, vahvistaen näin palauttamiskiellon periaatteen noudattamisen ja varmistaen, ettei ketään palauteta takaisin maahan, jossa häntä vainotaan.

– –

(18) On sekä jäsenvaltioiden että kansainvälistä suojelua hakevien edun mukaista, että kansainvälistä suojelua koskevat hakemukset ratkaistaan mahdollisimman nopeasti, tämän kuitenkaan rajoittamatta asianmukaisen ja perusteellisen tutkinnan suorittamista.

– –

(25) Jotta suojelua tarvitsevat henkilöt voidaan tunnustaa asianmukaisesti Geneven yleissopimuksen 1 artiklassa tarkoitetuiksi pakolaisiksi tai henkilöiksi, jotka voivat saada toissijaista suojelua, jokaisella hakijalla olisi oltava tosiasiallinen pääsy menettelyihin sekä mahdollisuus toimia yhteistyössä toimivaltaisten viranomaisten kanssa ja olla näihin yhteydessä asianmukaisella tavalla, niin että hän voi esittää tapaukseensa liittyvät tosiseikat, sekä riittävät menettelyä koskevat takeet asiansa hoitamiseksi menettelyn kaikissa vaiheissa. – –

– –

(36) Jos hakija tekee myöhemmän hakemuksen esittämättä uusia todisteita tai perusteluja, olisi kohtuutonta velvoittaa jäsenvaltioita suorittamaan kokonaan uusi tutkinta. Jäsenvaltioiden olisi voitava tällöin res judicata -periaatteen mukaisesti hylätä hakemus tutkittavaksi ottamisen edellytysten puuttuessa.”

6 Kyseisen direktiivin 2 artiklan sanamuoto on seuraava:

Tässä direktiivissä tarkoitetaan:

– –

b) ’kansainvälistä suojelua koskevalla hakemuksella’ tai ’hakemuksella’ kolmannen maan kansalaisen tai kansalaisuudettoman henkilön esittämää pyyntöä saada suojelua jostakin jäsenvaltiosta, kun hakijan voidaan katsoa hakevan pakolaisasemaa tai toissijaista suojeluasemaa ja kun hakija ei nimenomaisesti pyydä direktiivin [2011/95] soveltamisalan ulkopuolelle jäävää muunlaista suojelua, jota voidaan pyytää erikseen;

– –

q) ’myöhemmällä hakemuksella’ kansainvälistä suojelua koskevaa uutta hakemusta, joka tehdään sen jälkeen, kun aiemmasta hakemuksesta on tehty lainvoimainen päätös, mukaan lukien tapaukset, joissa hakija on nimenomaisesti peruuttanut hakemuksensa, ja tapaukset, joissa määrittävä viranomainen on hylännyt hakemuksen, joka on implisiittisesti peruutettu 28 artiklan 1 kohdan mukaisesti.”

7 Mainitun direktiivin II luku, jonka otsikko on ”Perusperiaatteet ja takeet”, sisältää direktiivin 6–30 artiklan. Direktiivin 2013/32 10 artiklan 3 kohdassa säädetään seuraavaa.

”Jäsenvaltioiden on varmistettava, että määrittävän viranomaisen kansainvälistä suojelua koskevista hakemuksista tekemät päätökset perustuvat hakemusten asianmukaiseen tutkintaan. Tätä varten jäsenvaltioiden on varmistettava, että

a) hakemukset tutkitaan ja ratkaistaan yksilöllisesti, objektiivisesti ja puolueettomasti;

– –”

8 Saman direktiivin 31 artiklassa säädetään seuraavaa:

”1. Jäsenvaltiot käsittelevät kansainvälistä suojelua koskevat hakemukset II luvun perusperiaatteiden ja takeiden mukaisessa tutkintamenettelyssä.

2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että tutkintamenettely saadaan päätökseen mahdollisimman pian, tämän kuitenkaan rajoittamatta asianmukaista ja perusteellista tutkintaa.

– –

8. Jäsenvaltiot voivat säätää, että II luvun perusperiaatteiden ja takeiden mukaista tutkintamenettelyä nopeutetaan ja/tai että se suoritetaan rajalla tai kauttakulkualueella 43 artiklan mukaisesti, jos:

– –

e) hakija on esittänyt selvästi epäjohdonmukaisia ja ristiriitaisia, selvästi vääriä tai ilmeisen epätodennäköisiä tietoja, jotka ovat ristiriidassa riittävällä tavalla varmennettujen alkuperämaata koskevien tietojen kanssa, tehden näin väitteensä selvästi epäuskottavaksi sen suhteen, voidaanko häntä pitää direktiivin [2011/95] nojalla kansainvälistä suojelua saavana henkilönä; – –

– –”

9 Direktiivin 2013/32 33 artiklan 2 kohdassa säädetään seuraavaa.

”Jäsenvaltiot voivat katsoa kansainvälistä suojelua koskevalta hakemukselta puuttuvan tutkittavaksi ottamisen edellytykset ainoastaan, jos:

– –

d) hakemus on myöhempi hakemus, johon liittyen ei ole ilmennyt tai johon liittyen hakija ei ole esittänyt uusia tosiseikkoja tai perusteita, jotka liittyvät sen selvittämiseen, voidaanko hakijaa pitää direktiivin [2011/95] nojalla kansainvälistä suojelua saavana henkilönä; – –”

– –”

10 Direktiivin 40 artiklassa, jonka otsikko on ”Myöhempi hakemus”, säädetään seuraavaa:

”1. Jos jäsenvaltiossa kansainvälistä suojelua hakenut henkilö antaa lisäselvityksiä tai tekee myöhemmän hakemuksen samassa jäsenvaltiossa, tämän jäsenvaltion on tutkittava nämä lisäselvitykset tai myöhemmän hakemuksen aineisto edellisen hakemuksen tutkinnan tai hakemuksen perusteella annettua päätöstä koskevan uudelleentarkastelun tai muutoksenhaun yhteydessä edellyttäen, että toimivaltaiset viranomaiset voivat tällöin ottaa huomioon kaikki lisäselvityksiin tai myöhempään hakemukseen liittyvät tosiseikat ja harkita niitä.

2. Jotta voidaan tehdä päätös 33 artiklan 2 kohdan d alakohdassa tarkoitetun kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen ottamisesta tutkittavaksi, kansainvälistä suojelua koskeva myöhempi hakemus tutkitaan ensin alustavasti sen toteamiseksi, onko ilmennyt tai onko hakija

esittänyt uusia seikkoja tai perusteita, jotka liittyvät sen selvittämiseen, voidaanko hakijaa pitää direktiivin [2011/95] nojalla kansainvälistä suojelua saavana henkilönä.

3. Jos 2 kohdassa tarkoitetun alustavan tutkinnan tuloksena todetaan, että sellaisia uusia seikkoja tai perusteita on ilmennyt tai että hakija on esittänyt sellaisia uusia seikkoja tai perusteita, jotka lisäävät merkittävästi sen todennäköisyyttä, että hakijaa pidetään direktiivin [2011/95] nojalla kansainvälistä suojelua saavana henkilönä, hakemuksen tutkintaa on jatkettava II luvun mukaisesti. Jäsenvaltiot voivat lisäksi säätää muita perusteita, joiden nojalla myöhemmän hakemuksen tutkintaa on jatkettava.

– –

5. Jos myöhemmän hakemuksen tutkintaa ei jatketa tämän artiklan nojalla, kyseiseltä hakemukselta on katsottava puuttuvan tutkittavaksi ottamisen edellytykset 33 artiklan 2 kohdan d alakohdan mukaisesti.

– –”

11 Mainitun direktiivin 42 artiklassa säädetään seuraavaa:

”1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että hakijoille, joiden hakemusta tutkitaan alustavasti 40 artiklan mukaisesti, myönnetään 12 artiklan 1 kohdassa säädetyt takeet.

2. Jäsenvaltiot voivat säätää kansallisessa lainsäädännössään 40 artiklan mukaista alustavaa tutkintaa koskevista säännöistä. Näissä säännöissä voidaan muun muassa:

a) velvoittaa hakija osoittamaan tosiseikat ja esittämään todisteet, jotka muodostavat perusteen uudelle menettelylle;

b) sallia alustavan tutkinnan suorittaminen pelkästään kirjallisen aineiston perusteella ilman henkilökohtaista puhuttelua 40 artiklan 6 kohdassa tarkoitettuja tapauksia lukuun ottamatta.

Nämä säännöt eivät saa estää hakijan pääsyä uuteen menettelyyn eivätkä johtaa tällaisen pääsyn peruuntumiseen tai rajoittaa sitä vakavasti.

3. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että hakijalle ilmoitetaan asianmukaisella tavalla alustavan tutkinnan tuloksesta ja jos hakemuksen tutkintaa ei jatketa, päätöksen perusteluista ja mahdollisuuksista hakea siihen muutosta tai sen uudelleentarkastelua.”

Alankomaiden oikeus

12 Vuoden 2000 ulkomaalaislain (Vreemdelingenwet 2000), joka annettiin 23.11.2000 (Stb. 2000, nro 495), sellaisena kuin sitä sovelletaan pääasiassa, 30a §:n 1 momentissa säädetään seuraavaa:

”Edellä 28 §:ssä tarkoitetulta turvapaikkamenettelyssä myönnettävää määräaikaista oleskelulupaa koskevalta hakemukselta voidaan katsoa puuttuvan direktiivin [2013/32] 33 artiklassa tarkoitetulla tavalla tutkittavaksi ottamisen edellytykset, jos

– –

d. ulkomaalainen on jättänyt myöhemmän turvapaikkahakemuksen, jossa hän ei ole nojautunut uusiin tosiseikkoihin tai perusteisiin taikka josta ei ilmene uusia tosiseikkoja tai perusteita, jotka voivat olla merkityksellisiä hakemuksen arvioinnin kannalta;

_ _”

Pääasia ja ennakkoratkaisukysymykset

13 LH, joka on Afganistanin kansalainen, työskenteli noin kolme ja puoli vuotta erään afganistanilaisen viraston johtajan autonkuljettajana. Syksyn 2015 kuluessa LH:n kuljettama auto joutui useita kertoja väijytyksiin, joista kyseinen johtaja ja LH itse onnistuivat aina pakenemaan. Tämän jälkeen taleban otti LH:hon yhteyttä useaan otteeseen uhaten tappaa hänet, jos hän ei toimittaisi niille mainittua johtajaa. LH lähti sitten Afganistanista.

14 LH teki 8.12.2015 kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen Alankomaissa. Valtiosihteeri katsoi, että vaikka LH:n kertomukset toimimisestaan autonkuljettajana ja kohtaamistaan talebanin väijytyksistä olivat uskottavia, hänen kertomuksensa talebanin häneen kohdistamista henkilökohtaisista uhkauksista eivät sen sijaan olleet uskottavia.

15 Valtiosihteeri hylkäsi näin ollen LH:n hakemuksen 8.6.2017 tekemällään päätöksellä. Tämä päätös sai lainvoiman, kun Raad van State (ylin hallintotuomioistuin, Alankomaat) hylkäsi LH:n siitä tekemän viimeisen valituksen 23.3.2018 antamallaan ratkaisulla.

16 LH teki 26.9.2018 myöhemmän hakemuksen, jossa hän pyrki vahvistamaan kertomuksia, jotka koskivat häneen kohdistettuja henkilökohtaisia uhkauksia. Tätä tarkoitusta varten hän esitti uusia asiakirjoja, kuten alkuperäisiä asiakirjoja, joista hän oli toimittanut jäljennöksen edellisessä menettelyssä, eli palokunnan lausunnon, joka tuki hänen kertomustaan siitä, että hänen talonsa Afganistanissa oli sytytetty tuleen, yhdessä todistajien sormenjälkien kanssa, työnantajansa lausunnon alkuperäiskappaleen ja jäljennöksen työsopimuksestaan.

17 Koska valtiosihteeri oli muun muassa todennut, että näiden alkuperäisten asiakirjojen aitoutta ei voitu vahvistaa asiakirja-aineiston tutkimisen perusteella, hän jätti 30.8.2019 tekemällään päätöksellä LH:n myöhemmän hakemuksen tutkimatta sillä perusteella, että se, ettei näiden asiakirjojen aitoutta voida vahvistaa, on sinällään riittävää, jotta niitä ei voida pitää uusina seikkoina tai perusteina.

18 LH nosti 4.9.2019 ennakkoratkaisua pyytäneessä tuomioistuimessa rechtbank Den Haag, zittingsplaats ’s-Hertogenboschissa (Haagin alioikeus, ’s-Hertogenboschin istuntopaikka, Alankomaat) kanteen tästä päätöksestä, jonka täytäntöönpanoa lykättiin välitoimimenettelyssä.

19 LH esittää tässä kanteessa selityksiä olosuhteista, joissa hän sai kyseessä olevat alkuperäiset asiakirjat, sekä syistä, joiden vuoksi hänellä ei ollut ollut mahdollisuutta esittää niitä aikaisemmin kansainvälistä suojelua koskevaan ensimmäiseen hakemukseen liittyvässä menettelyssä. Hän toteaa, että hänen on kuitenkin mahdotonta osoittaa näiden asiakirjojen aitoutta, koska hänellä ei ole resursseja hankkia tältä osin asiantuntijalausuntoa. Kyseiset asiakirjat ovat kuitenkin suurelta osin peräisin Afganistanin viranomaisilta eli Afganistanin palo- ja pelastustoimelta ja siltä Afganistanin viranomaiselta, jonka palveluksessa LH työskenteli. LH:n mukaan on kohtuutonta asettaa yksinomaan kansainvälisen suojelun hakijalle todistustaakka tällaisten asiakirjojen aitoudesta, kun valtiosihteerillä on paremmat mahdollisuudet suorittaa tätä varten tarvittavat tutkimukset ottamalla yhteyttä kyseisiin Afganistanin viranomaisiin.

20 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin täsmentää, että valtiosihteerin suorittaman tutkinnan perusteella ei voida mitenkään ajatella, että LH:n kansainvälistä suojelua koskevan myöhemmän hakemuksensa tueksi esittämät asiakirjat eivät olisi aitoja, että ne eivät olisi peräisin toimivaltaisesta elimestä, että ne olisivat väärennöksiä tai sisällöltään paikkansapitämättömiä. Valtiosihteerillä ei siten ole konkreettisia epäilyksiä asiakirjojen aitoudesta, vaan hän katsoo ainoastaan, että hänen on mahdotonta ottaa kantaa siihen. Valtiosihteeri on sen mukaan lisäksi kieltäytynyt myöntämästä LH:lle henkilökohtaista puhuttelua ennen LH:n myöhemmän hakemuksen tutkimatta jättämistä.

21 Kyseinen tuomioistuin täsmentää, että kansallisen oikeuskäytännön mukaan ei ole olemassa mitään uutta seikkaa tai perustetta, jos niiden asiakirjojen aitoutta, joilla kansainvälisen suojelun hakija pyrkii osoittamaan tällaisen tai perusteen seikan olemassaolon, ei ole vahvistettu. Tämän oikeuskäytännön mukaan kyseisen hakijan on osoitettava niiden asiakirjojen aitous, jotka hän esittää myöhemmän hakemuksensa tueksi, mikä ei kuitenkaan estä valtiosihteeriä auttamasta hakijaa tässä tarkoituksessa suorittamalla itse tämän aitouden tutkimisen. Tämä ei kuitenkaan millään tavoin poista hakijan omaa vastuuta.

22 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin katsoo näin ollen, että sen tutkimiseksi, ovatko Alankomaiden säännöstö ja oikeuskäytäntö unionin oikeuden mukaisia, on tulkittava direktiivin 2013/32 40 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua käsitettä ”uudet seikat ja perusteet”.

23 Vaikka käsite ”seikka” esiintyy useissa kyseisen direktiivin säännöksissä, sitä ei kuitenkaan määritellä direktiivissä. Tätä käsitettä tulkittaessa on siis viitattava myös direktiivin 2011/95 4 artiklaan, jossa ei tehdä mitään eroa kansainvälistä suojelua koskevan ensimmäisen hakemuksen tueksi esitettyjen seikkojen ja myöhempien hakemusten tueksi esitettyjen seikkojen välillä. Sen mukaan ei edes edellytetä, että asiakirjojen aitous osoitetaan, jotta niitä voitaisiin pitää ”uutena seikkana tai perusteena”. Direktiivin 2011/95 4 artiklan 2 kohdassa todetaan ainoastaan, että ”seikan” käsitteen alaan kuuluvat hakijan saatavissa olevat asiakirjat.

24 Lisäksi on niin, että se, että alkuperäisten asiakirjojen huomioon ottamisesta ja aineellisesta tutkimisesta olisi luovuttava pelkästään sen vuoksi, että niiden aitoutta ei voida vahvistaa, voisi olla vastoin perusoikeuskirjan 18 artiklassa vahvistettua oikeutta turvapaikkaan, sen 19 artiklassa vahvistettua palauttamiskieltoa ja sen 47 artiklassa vahvistettua oikeutta tehokkaisiin oikeussuojakeinoihin.

25 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin toteaa lopuksi, että Alankomaiden nykyisessä hallintokäytännössä toimivaltainen viranomainen ottaa kansainvälistä suojelua koskevan ensimmäisen hakemuksen yhteydessä huomioon asiakirjoja, joiden aitoutta ei ole vahvistettu, arvioidessaan hakijan turvapaikkahakemuksensa tueksi esittämän kertomuksen uskottavuutta. Ainoastaan silloin, kun niiden aitoutta koskevat epäilyt ilmenevät myöhemmän hakemuksen yhteydessä, nämä epäilyt ovat peruste sille, että mainittu viranomainen toteaa heti alkuun, ettei kyse ole uusista seikoista tai uusista perusteista, mikä johtaa hakemuksen tutkimatta jättämiseen.

26 Tässä tilanteessa rechtbank Den Haag, zittingsplaats ’s-Hertogenbosch päätti lykätä asioiden käsittelyä ja esittää unionin tuomioistuimelle seuraavat ennakkoratkaisukysymykset:

”1) Onko jäsenvaltion määrittävän viranomaisen käytäntö, jonka mukaan alkuperäiset asiakirjat eivät voi olla uusia seikkoja tai perusteita, jos kyseisten asiakirjojen aitoutta ei voida vahvistaa, yhteensopiva [direktiivin 2013/32] 40 artiklan 2 kohdan kanssa, kun sitä luetaan yhdessä [direktiivin 2011/95] 4 artiklan 2 kohdan sekä [perusoikeuskirjan] 47 ja 52 artiklan

kanssa? Jos menettely ei ole yhteensopivaa, onko silloin vielä merkitystä sillä, että hakija esittää myöhemmän hakemuksen yhteydessä jäljennöksiä asiakirjoista taikka asiakirjoja, jotka ovat peräisin sellaisesta lähteestä, joka ei ole objektiivisesti todennettavissa?

2) Onko [direktiivin 2013/32] 40 artiklaa luettuna yhdessä [direktiivin 2011/95] 4 artiklan 2 kohdan kanssa tulkittava siten, että jäsenvaltion määrittävä viranomainen saa arvioidessaan asiakirjoja ja määrittäessään niiden näyttöarvon tehdä eron ensimmäisen hakemuksen yhteydessä esitettyjen ja myöhemmän hakemuksen yhteydessä esitettyjen asiakirjojen välillä? Saako jäsenvaltio, jolle myöhemmän hakemuksen yhteydessä esitetään asiakirjoja, pidättyä enemmistä yhteistyön velvoitetta koskevista toimista, jos kyseisten asiakirjojen aitoutta ei voida vahvistaa?"

Ennakkoratkaisukysymysten tarkastelu

Ensimmäinen kysymys

27 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedustelee ensimmäisellä kysymyksellään pääasiallisesti, onko direktiivin 2013/32 40 artiklan 2 kohtaa, luettuna yhdessä direktiivin 2011/95 4 artiklan 2 kohdan kanssa, tulkittava siten, että se on esteenä kansalliselle lainsäädännölle, jonka mukaan kansainvälisen suojelun hakijan myöhemmän hakemuksen tueksi toimittaman jokaisen asiakirjan osalta katsotaan automaattisesti, että se ei ole tässä säännöksessä tarkoitettu "uusi seikka tai peruste", kun tämän asiakirjan aitoutta ei voida vahvistaa tai tämän asiakirjan lähdettä ei voida objektiivisesti todentaa.

28 Tähän kysymykseen vastaamiseksi on syytä palauttaa mieleen, että unionin tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan unionin oikeuden yhtenäinen soveltaminen ja yhdenvertaisuusperiaate edellyttävät, että unionin oikeuden sellaisen säännöksen sanamuotoa, jossa ei ole nimenomaista viittausta jäsenvaltioiden oikeuteen sen merkityksen ja ulottuvuuden määrittämiseksi, on tavallisesti tulkittava koko Euroopan unionissa itsenäisesti ja yhtenäisesti ottamalla huomioon paitsi säännöksen sanamuoto myös sen asiayhteys ja kyseessä olevalla säännöstöllä tavoiteltu päämäärä (tuomio 25.6.2020, Ministerio Fiscal (Viranomainen, joka todennäköisesti vastaanottaa kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen), C-36/20 PPU, EU:C:2020:495, 53 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja tuomio 14.1.2021, The International Protection Appeals Tribunal ym., C-322/19 ja C-385/19, EU:C:2021:11, 57 kohta).

29 Näin ollen on ensinnäkin todettava, että direktiivin 2013/32 40 artiklan sanamuodossa ei täsmennetä käsitettä "uudet seikat tai perusteet", jotka voivat tukea myöhempää hakemusta.

30 Toiseksi kyseisen säännöksen asiayhteydestä on todettava, että direktiivin 2013/32 40 artikla muodostaa yhdessä sen 41 ja 42 artiklan kanssa kyseisen direktiivin III luvun, jonka otsikko on "Ensimmäiseen päätökseen liittyvät menettelyt", IV jakson. Samaan lukuun kuuluu kyseisen direktiivin 31 artikla, jonka otsikko on "Tutkintamenettely" ja jonka 1 ja 2 kohdassa säädetään, että jäsenvaltiot yhtäältä käsittelevät kansainvälistä suojelua koskevat hakemukset saman direktiivin II luvun perusperiaatteiden ja takeiden mukaisessa tutkintamenettelyssä ja toisaalta varmistavat, että tutkintamenettely saadaan päätökseen mahdollisimman pian, tämän kuitenkaan rajoittamatta asianmukaista ja perusteellista tutkintaa.

31 Direktiivin 2013/32 2 artiklan q alakohdan mukaan myöhempi hakemus on kansainvälistä suojelua koskeva hakemus, jolle on ominaista se, että se tehdään sen jälkeen, kun aiemmasta hakemuksesta on tehty lainvoimainen päätös.

32 Koska näin ollen myöhempi hakemus on sellaisenaan kansainvälistä suojelua koskeva hakemus, jäsenvaltiot käsittelevät kyseisen direktiivin 31 artiklan 1 kohdan nojalla tällaisen hakemuksen mainitun direktiivin II luvussa tarkoitettujen perusperiaatteiden ja takeiden mukaisesti.

33 Kun hakija tekee myöhemmän kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen esittämättä uusia todisteita tai väitteitä, jäsenvaltiot kuitenkin voivat, kuten direktiivin 2013/32 johdanto-osan 36 perustelukappaleessa todetaan ja kuten sen 33 artiklan 2 kohdasta ilmenee, jättää tällaisen hakemuksen tutkimatta res judicata -periaatteen mukaisesti. Tällaisessa tapauksessa olisi nimittäin kohtuutonta velvoittaa nämä valtiot suorittamaan kokonaan uusi tutkinta.

34 Direktiivin 2013/32 40 artiklan 2 ja 3 kohdassa säädetään näin ollen myöhempien hakemusten käsittelystä kahdessa vaiheessa. Ensimmäinen vaihe, joka on alustava, koskee sen tarkistamista, voidaanko nämä hakemukset ottaa tutkittavaksi, kun taas toisessa vaiheessa tutkitaan mainitut hakemukset aineellisesti.

35 Ensimmäinen vaihe toteutetaan myös kahdessa vaiheessa, joista kumpikin johtaa näissä samoissa säännöksissä vahvistettujen eri tutkittavaksi ottamisen edellytysten tarkistamiseen.

36 Niinpä direktiivin 2013/32 40 artiklan 2 kohdassa säädetään ensiksi, että jotta voidaan tehdä päätös tämän direktiivin 33 artiklan 2 kohdan d alakohdassa tarkoitetun kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen ottamisesta tutkittavaksi, kansainvälistä suojelua koskeva myöhempi hakemus tutkitaan ensin alustavasti sen toteamiseksi, onko ilmennyt tai onko hakija esittänyt uusia seikkoja tai perusteita, jotka liittyvät sen selvittämiseen, voidaanko hakijaa pitää direktiivin 2011/95 nojalla kansainvälistä suojelua saavana henkilönä.

37 Vain siinä tapauksessa, että tällaisia uusia seikkoja tai perusteita ensimmäiseen kansainvälistä suojelua koskevaan hakemukseen nähden todella on, tämän jälkeen jatketaan myöhemmän hakemuksen tutkittavaksi ottamisen tarkastelua tämän direktiivin 40 artiklan 3 kohdan mukaisesti sen varmentamiseksi, lisäävätkö nämä uudet seikat ja perusteet merkittävästi sen todennäköisyyttä, että hakijaa pidetään kansainvälistä suojelua saavana henkilönä.

38 Tästä seuraa, että vaikka näiden molempien tutkittavaksi ottamisen edellytysten on täytyttävä, jotta myöhemmän hakemuksen tutkiminen jatkuu mainitun direktiivin 40 artiklan 3 kohdan mukaisesti, on kuitenkin niin, että edellytykset ovat erillisiä eikä niitä pidä sekoittaa toisiinsa.

39 Nyt käsiteltävässä asiassa ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedustelee, voiko asiakirja, jonka aitoutta ja todenperäisyyttä ei voida sulkea pois, olla direktiivin 2013/32 40 artiklan 2 kohdassa tarkoitettu ”uusi seikka tai peruste”, vaikka sen aitoutta ei voida vahvistaa tai sen lähdettä ei voida objektiivisesti todentaa.

40 Tältä osin on todettava, että koska direktiivin 2013/32 40 artiklan 2 kohdassa ei tehdä mitään eroa kansainvälistä suojelua koskevan ensimmäisen hakemuksen ja myöhemmän hakemuksen välillä niiden seikkojen tai perusteiden luonteen perusteella, jotka voivat osoittaa, että hakijaa voidaan

pitää direktiivin 2011/95 nojalla kansainvälistä suojelua saavana henkilönä, näiden hakemusten tueksi esitettyjen tosiseikkojen ja olosuhteiden arviointi on molemmissa tapauksissa suoritettava direktiivin 2011/95 4 artiklan mukaisesti.

41 Tämän 4 artiklan 2 kohta sisältää ensiksi määritelmän sellaisista seikoista, jotka ovat olennaisia kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen tueksi ja joita ovat ”hakijan lausum[at] sekä hakijan saatavissa olev[at] asiakirj[at], jotka koskevat hänen ikäänsä, taustaansa, myös asiaankuuluvien omaisten taustaa, henkilöllisyyttään, kansalaisuuttaan tai kansalaisuuksiaan, aikaisempaa tai aikaisempia asuinmaitaan ja -paikkojaan, aikaisempia turvapaikkahakemuksia, matkareittiään, matkustusasiakirjojaan sekä kansainvälisen suojelun hakemisen syitä”.

42 Direktiivin 2011/95 4 artiklan 3 kohdan b alakohdassa edellytetään hakemuksen tapauskohtaista arviointia siten, että otetaan huomioon muun muassa hakijan esittämät asiaan vaikuttavat asiakirjat, eikä siinä edellytetä, että näiden asiakirjojen aitous on välttämättä vahvistettu.

43 Lopuksi on todettava, että direktiivin 2011/95 4 artiklan 5 kohdassa säädetään, että jos joidenkin hakijan hakemukseen sisältyvien lausumien tueksi ei ole esitetty asiakirjoja tai muita todisteita, näitä seikkoja ei tarvitse todentaa, jos ensiksi hakija on todella yrittänyt esittää näyttöä hakemuksensa tueksi, toiseksi kaikki hakijan saatavissa olevat olennaiset seikat on esitetty ja muiden asiaan vaikuttavien seikkojen puuttumisesta on annettu tyydyttävä selitys, kolmanneksi hakijan lausumia pidetään johdonmukaisina ja uskottavina eivätkä ne ole ristiriidassa hänen tapaukseensa liittyvien saatavilla olevien tapauskohtaisten ja yleisten tietojen kanssa ja neljänneksi hakija on tehnyt kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksensa heti kun mahdollista, jollei hakija voi esittää uskottavia syitä sille, miksei hän ole toiminut näin, ja hakija on todettu yleisesti uskottavaksi.

44 Tästä seuraa, että kaikkia hakijan kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksensa tueksi toimittamia asiakirjoja on pidettävä tämän hakemuksen huomioon otettavana seikkana direktiivin 2011/95 4 artiklan 1 kohdan mukaisesti ja että tämän vuoksi se, ettei tämän asiakirjan aitoutta voida vahvistaa tai sen lähdettä objektiivisesti todentaa, ei voi sinällään olla perusteena sille, että tämä asiakirja jätetään sen tutkinnan ulkopuolelle, joka määrittämisestä vastuussa olevan viranomaisen on suoritettava direktiivin 2013/32 31 artiklan nojalla.

45 Myöhemmän hakemuksen osalta se, ettei asiakirjan aitoutta ole vahvistettu, ei siis voi johtaa siihen, että heti alkuun todetaan, että tämä hakemus on jätettävä tutkimatta, ilman sen tutkimista, onko tämä asiakirja uusi seikka tai peruste ja, tarvittaessa, lisääkö se merkittävästi sen todennäköisyyttä, että hakijaa voidaan pitää direktiivin 2011/95 nojalla kansainvälistä suojelua saavana henkilönä.

46 Kuten julkisasiamies on todennut ratkaisuehdotuksensa 62 kohdassa, tällaista tulkintaa tukee se seikka, että direktiivin 2013/32 31 artiklan 8 kohdan e alakohdan mukaan jopa väärät tiedot oikeuttavat kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen hylkäämiseen vain, jos ne tekevät tästä hakemuksesta epäuskottavan, mikä merkitsee, että toimivaltainen viranomainen on ottanut ne aiemmin huomioon ja tutkinut ne.

47 Kolmanneksi direktiivin 2013/32 40 artiklan 2 kohdan tulkintaa, joka siis ilmenee tämän säännöksen asiayhteydestä, tukevat myös tämän direktiivin tavoitteet.

48 Direktiivin 2013/32 johdanto-osan 3, 18 ja 25 perustelukappaleesta nimittäin ilmenee, että direktiivillä pyritään toteuttamaan yhteinen eurooppalainen turvapaikkajärjestelmä, jossa yhtäältä jokaisella hakijalla olisi oltava tosiasiallinen pääsy menettelyihin sekä mahdollisuus toimia yhteistyössä toimivaltaisten viranomaisten kanssa ja olla näihin yhteydessä asianmukaisella tavalla, niin että hän voi esittää tapaukseensa liittyvät tosiseikat, sekä riittävät menettelyä koskevat takeet asiansa hoitamiseksi menettelyn kaikissa vaiheissa ja jossa toisaalta kansainvälistä suojelua koskevat hakemukset ratkaistaan mahdollisimman nopeasti, tämän kuitenkaan rajoittamatta asianmukaisen ja perusteellisen tutkinnan suorittamista.

49 Lisäksi on todettava, että myöhemmän hakemuksen tutkittavaksi ottamisen edellytysten tarkistamista koskevalla menettelyllä pyritään, kuten direktiivin 2013/32 johdanto-osan 36 perustelukappaleesta ilmenee, siihen, että jäsenvaltiot voivat jättää tutkimatta myöhemmät hakemukset, kun uusia seikkoja tai perusteita ei ole, aiempaan päätökseen liittyvän res judicata -periaatteen mukaisesti.

50 Tästä seuraa, että sen kysymyksen tarkastelun, perustuuko myöhempi hakemus uusiin seikkoihin tai perusteisiin, jotka liittyvät sen selvittämiseen, voidaanko hakijaa pitää direktiivin 2011/95 nojalla kansainvälistä suojelua saavana henkilönä, on rajoituttava sen tarkistamiseen, onko tämän hakemuksen tueksi olemassa seikkoja tai perusteita, joita ei tutkittu tehtäessä päätöstä aiemmasta hakemuksesta ja joihin tätä päätöstä, jolla on oikeusvoimavaikutus, ei voitu perustaa.

51 Direktiivin 2013/32 40 artiklan 2 kohdan toisenlainen tulkinta, joka merkitsisi sitä, että määrittävä viranomainen esittäisi jo siinä vaiheessa, kun se tarkistaa, onko myöhemmän hakemuksen tueksi olemassa uusia seikkoja tai perusteita, arvion näistä seikoista ja perusteista, johtaisi hakemuksen tutkintamenettelyn eri vaiheiden sekaantumiseen, minkä lisäksi se olisi vastoin direktiivin 2013/32 tavoitetta kansainvälistä suojelua koskevien hakemusten mahdollisimman nopeasta ratkaisemisesta.

52 Samoin tämän säännöksen tulkitseminen siten, että siinä edellytettäisiin, että kaikki myöhemmän hakemuksen tueksi esitetyt asiakirjat voitaisiin ottaa huomioon vain, jos niiden aitous on varmennettu, olisi vastoin kyseisen direktiivin tavoitetta varmistaa tällaisen hakemuksen asianmukainen ja perusteellinen tutkiminen.

53 Näin ollen vasta myöhemmän hakemuksen tutkittavaksi ottamisen edellytysten täyttymisen tarkistamisen toisessa vaiheessa, sellaisena kuin se on kuvattu tämän tuomion 37 kohdassa, määrittävän viranomaisen on tarkistettava, ovatko ilmenneet tai hakijan esiin tuomat uudet seikat tai perusteet omiaan lisäämään merkittävästi sen todennäköisyyttä, että hakija voidaan pitää direktiivin 2011/95 nojalla kansainvälistä suojelua saavana henkilönä.

54 Edellä esitetyn perusteella ensimmäiseen kysymykseen on vastattava, että direktiivin 2013/32 40 artiklan 2 kohtaa, luettuna yhdessä direktiivin 2011/95 4 artiklan 2 kohdan kanssa, on tulkittava siten, että se on esteenä kansalliselle lainsäädännölle, jonka mukaan kansainvälisen suojelun hakijan myöhemmän hakemuksen tueksi toimittaman jokaisen asiakirjan osalta katsotaan automaattisesti, että se ei ole tässä säännöksessä tarkoitettu ”uusi seikka tai peruste”, kun tämän asiakirjan aitoutta ei voida vahvistaa tai tämän asiakirjan lähdettä ei voida objektiivisesti todentaa.

Toisen kysymyksen tarkastelu

55 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedustelee toisella kysymyksellään lähinnä, onko direktiivin 2013/32 40 artiklaa, luettuna yhdessä direktiivin 2011/95 4 artiklan 1 ja 2 kohdan kanssa, tulkittava siten, että yhtäältä kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen tueksi esitettyjen todisteiden arviointi voi vaihdella sen mukaan, onko kyse ensimmäisestä hakemuksesta vai myöhemmästä hakemuksesta, ja toisaalta jäsenvaltio saa pidättyä yhteistyöstä hakijan kanssa arvioitaessa tämän myöhemmän hakemuksen olennaisia seikkoja, kun tämä esittää kyseisen hakemuksen tueksi asiakirjoja, joiden aitoutta ei voida vahvistaa.

56 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin esittää tämän kysymyksen Alankomaiden nykyiseen hallintokäytäntöön nähden, joka mainitaan tämän tuomion 25 kohdassa ja jonka mukaan toimivaltainen viranomainen ottaa hakijan turvapaikkahakemuksensa tueksi esittämän kertomuksen uskottavuutta arvioidessaan huomioon asiakirjat, joiden aitoutta ei ole vahvistettu, kun taas myöhemmän hakemuksen osalta epävarmuus näiden asiakirjojen aitoudesta on sinällään peruste sille, että kyseinen viranomainen päättelee, ettei olemassa ole uusia seikkoja tai perusteita, mikä johtaa automaattisesti tämän myöhemmän hakemuksen tutkimatta jättämiseen.

57 Tähän kysymykseen vastaamiseksi on todettava yhtäältä, ettei myöhempiä hakemuksia koskevista direktiivin 2013/32 40–42 artiklasta mitenkään ilmene, että unionin lainsäätäjän tarkoituksena olisi ollut antaa jäsenvaltioille mahdollisuus säätää, että kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen tueksi esitettyjen todisteiden arviointi voisi vaihdella sen mukaan, onko kyse ensimmäisestä vai myöhemmästä hakemuksesta.

58 Päin vastoin, kuten tämän tuomion 40 kohdasta ilmenee, direktiivin 2013/32 40 artiklan 2 kohdassa ei tehdä minkäänlaista eroa ensimmäisen hakemuksen ja myöhemmän hakemuksen välillä niiden seikkojen tai perusteiden osalta, jotka voivat osoittaa, että hakijaa voidaan pitää direktiivin 2011/95 nojalla kansainvälistä suojelua saavana henkilönä; näiden hakemusten tueksi esitettyjen seikkojen ja perusteiden arviointi on molemmissa tapauksissa suoritettava direktiivin 2011/95 4 artiklan mukaisesti.

59 Vaikka se, että ensimmäinen hakemus on jo tutkittu perusteellisesti, on perusteena sille, että jäsenvaltiot tutkivat ensin alustavasti myöhemmän hakemuksen tutkittavaksi ottamisen edellytykset ja erityisesti sen, onko sen tueksi olemassa uusia seikkoja tai perusteita, jotka liittyvät sen tutkimiseen, voidaanko hakijaa pitää direktiivin 2011/95 nojalla kansainvälistä suojelua saavana henkilönä, tämä seikka ei sen sijaan voi olla perusteena myös sille, että näitä seikkoja ja perusteita ei arvioida tämän alustavan tutkimisen yhteydessä direktiivin 2013/32 10 artiklan 3 kohdan a alakohdan mukaisesti sekä – kuten julkisasiamies on todennut ratkaisuehdotuksensa 65 ja 66 kohdassa – direktiivin 2011/95 4 artiklan mukaisesti.

60 Toisaalta direktiivin 2011/95 4 artiklan 1 kohdan mukaan asianomainen jäsenvaltio on velvollinen yhteistyössä hakijan kanssa arvioimaan kaikki kansainvälistä suojelua koskevaan hakemukseen liittyvät olennaiset seikat.

61 Koska – kuten tämän tuomion 44 kohdasta ilmenee – asiakirja kuitenkin on hakemuksen tueksi esitetty seikka, vaikkei sen aitoutta ole voitu vahvistaa tai sen lähdettä objektiivisesti todentaa, asianomaisen jäsenvaltion on tämän saman säännöksen mukaisesti arvioitava tätä asiakirjaa yhteistyössä hakijan kanssa.

62 Tässä yhteydessä on lisäksi muistutettava, että jotta tällaisen asiakirjan esittäminen voisi johtaa siihen, että direktiivin 2013/32 40 artiklan 3 kohdan nojalla hakemuksen tutkintaa jatketaan direktiivin II luvun mukaisesti, ei ole tarpeen, että jäsenvaltio on vakuuttunut siitä, että tämä uusi asiakirja tukee riittävällä tavalla myöhempää hakemusta, vaan riittää, että kyseinen asiakirja lisää merkittävästi sen todennäköisyyttä, että hakijaa voidaan pitää direktiivin 2011/95 nojalla kansainvälistä suojelua saavana henkilönä.

63 Edellä esitetyn perusteella toiseen kysymykseen on vastattava, että direktiivin 2013/32 40 artiklaa, luettuna yhdessä direktiivin 2011/95 4 artiklan 1 ja 2 kohdan kanssa, on tulkittava siten, että yhtäältä kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen tueksi esitettyjen todisteiden arviointi ei voi vaihdella sen mukaan, onko kyse ensimmäisestä hakemuksesta vai myöhemmästä hakemuksesta, ja toisaalta jäsenvaltion on tehtävä yhteistyötä hakijan kanssa arvioitaessa hänen myöhemmän hakemuksensa olennaisia seikkoja, kun hän esittää kyseisen hakemuksen tueksi asiakirjoja, joiden aitoutta ei voida vahvistaa.

Oikeudenkäyntikulut

64 Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely unionin tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä unionin tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (kolmas jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

1) **Kansainvälisen suojelun myöntämistä tai poistamista koskevista yhteisistä menettelyistä 26.6.2013 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2013/32/EU 40 artiklan 2 kohtaa, luettuna yhdessä vaatimuksista kolmansien maiden kansalaisten ja kansalaisuudettomien henkilöiden määrittelemiseksi kansainvälistä suojelua saaviksi henkilöiksi, pakolaisten ja henkilöiden, jotka voivat saada toissijaista suojelua, yhdenmukaiselle asemalle sekä myönnetyn suojelun sisällölle 13.12.2011 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2011/95/EU 4 artiklan 2 kohdan kanssa, on tulkittava siten, että se on esteenä kansalliselle lainsäädännölle, jonka mukaan kansainvälisen suojelun hakijan myöhemmän hakemuksen tueksi toimittaman jokaisen asiakirjan osalta katsotaan automaattisesti, että se ei ole tässä säännöksessä tarkoitettu ”uusi seikka tai peruste”, kun tämän asiakirjan aitoutta ei voida vahvistaa tai tämän asiakirjan lähdettä ei voida objektiivisesti todentaa.**

2) **Direktiivin 2013/32 40 artiklaa, luettuna yhdessä direktiivin 2011/95 4 artiklan 1 ja 2 kohdan kanssa, on tulkittava siten, että yhtäältä kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen tueksi esitettyjen todisteiden arviointi ei voi vaihdella sen mukaan, onko kyse ensimmäisestä hakemuksesta vai myöhemmästä hakemuksesta, ja toisaalta jäsenvaltion on tehtävä yhteistyötä hakijan kanssa arvioitaessa hänen myöhemmän hakemuksensa olennaisia seikkoja, kun hän esittää kyseisen hakemuksen tueksi asiakirjoja, joiden aitoutta ei voida vahvistaa.**

Allekirjoitukset